

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

เราพิจารณาในหัวใจของเราพอแล้ว ถ้าไปตามนี้แล้วปลอดภัย

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

เมื่อวานนี้วันที่ ๑๐ ทองคำได้ ๗ บาท ๔๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๙๑ ดอลลาร์ ทองคำที่หลอมเรียบร้อยแล้วได้ ๒,๐๖๒ กิโลกรัม ได้เพิ่มอีก ๓๘ กิโล ๓๓ บาท ๖๑ สตางค์ รวมแล้วได้ทองคำทั้งหมด ๒,๑๐๑ กิโล ยังขาดทองคำอีก ๑,๘๙๙ กิโลจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล

(๒๕๐ ดอลลาร์ครับ) นั้นมาอยู่เรื่อย ๆ (มาอีก ๒๐๐ ดอลลาร์ครับ) เอ้อ มาอีก (หลวงตาคะ ชาวอินโดนีเซียคะ หนูไปเจอคนที่หมอลิต เขาตั้งใจจะมางานวันเกิด หลวงตา เจอเมื่อคืนวันที่ ๙ แล้วพามา เขาศรัทธาถวายปัจจัย คนนี้ชื่อ.. เพิ่งมาครั้งแรก ถวาย ๒๗,๐๐๐ บาท ส่วนคนนี้ชื่อ...มาเมื่อเดือนเมษาฯ เขามาครั้งนี้อีกครั้ง ถวาย ๕,๐๐๐ บาทกับอีก ๑๐๐ ดอลลาร์ เจ้าคะ แล้วเขาอวยพรให้หลวงตาเนื่องในวันเกิด ขอให้หลวงตามีความสุข มีสุขภาพแข็งแรง และอายุยืนเจ้าคะ) เอ้อ ถวายตรงนั้นละ เขารู้ภาษาไทยหรือเปล่า (ไม่รู้เจ้าคะ) แล้วเราส่งภาษากับเขาแบบไหน (ภาษาอังกฤษ กับภาษาเดาคะ ไปเจอพระวัดบวรฯ เขาไปหาพระที่วัดบวรฯ แล้วพระวัดบวรฯ มาส่งที่ หมอลิต พอคิดนี้เขาจำหนูได้ หนูกำลังซื้อตัวเขาดีใจวิ่งมาหาหนูที่หมอลิตคะ แล้วหนู ก็อาสาพามาวัดป่าบ้านตาดเองคะ เขาตั้งใจมาวัดป่าบ้านตาดคะ)

เพราะเหตุไรเขาถึงศรัทธา (เขามีประวัติหลวงตาอยู่ที่อินโดนีเซียเจ้าคะ ชาวอินโดนีเซียศรัทธาหลวงตา มีประวัติหลวงปู่มั่นเป็นภาษาอังกฤษ เขาว่าหลวงตาเป็นพระอรหันต์ เป็นพระนัมเบอร์หนึ่ง เขาก็เลยมาราบ เขาทำด้วยความปิติ เขาบอกว่าเขาตั้งใจมากเลยเจ้าคะ)

ว่าหลวงตาเป็นพระอรหันต์ ก็มีอีกในเมืองไทยเรานี่แหละว่า พระอรหันต์ทำไม ดูเก่งนัก นี่มันอรหันต์ดูเราก็บอกอย่างนั้น ก็จะทำให้ยังงี้ไซ้ไหม ถ้าเขาว่าเราเป็นอรหันต์ ทำไมพระอรหันต์ดู ก็อรหันต์ดูไม่ใช่อรหันต์ดีก็ว่าอย่างนั้นแหละเรา ไปอย่างนั้นเสีย ประสาถึงขยะ ชมเท่าไรก็ถึงขยะ ต่ำหนิเท่าไรก็ถึงขยะ มันอยู่ในเขตขอบของถึงขยะ ธรรมเป็นยังงี้ นั่นฟังเอาซิ เหล่านี้เป็นส่วนเกินทั้งนั้นถ้าว่าเกิน ถ้าว่ายกระดับสูงต่ำ ก็นี่คือถึงขยะ ชมเชยก็ดี สรรเสริญก็ดี นินทาที่ดี ถึงขยะ ๆ มันจะออกจากปากถึงขยะใจถึงขยะเข้าใจหรือเปล่า แล้วมีอะไรอีกว่ามา (ไม่มีเจ้าคะ ขอขอบคุณมากเจ้าคะ)

ขอหาอะไร ไม่ได้เรื่องได้ราว อะอะมองเห็นหน้ากันปากทุงนา ขอคุณคะ มันอะไรก็
ไม่รู้

เอ้อ มีเหตุผลที่ว่าเลื่อมใส ได้อ่านประวัติตามเรื่องราวที่เขาเกิดความเลื่อมใส
ก็ถูกต้อง มีเหตุผลอย่างนั้นซี เพราะฉะนั้นจึงถามเลื่อมใสเพราะอะไร เอ้า หาสาเหตุมา
เมื่อรับกันได้แล้วก็ลงกัน เขาว่าจริง ๆ ที่ว่าพระอรหันต์ทำไมดู เขาไปเคยเห็นที่ไหนว่า
พระอรหันต์ไม่ดู พระอรหันต์ไม่ดูเขาก็ไม่เคยเห็น ได้ยินเสียงเขาว่าหลวงตาบัวเป็นพระ
อรหันต์ พระอรหันต์ทำไมดูเขาว่า อรหันต์องค์ไม่ดูคือองค์ไหนเขาไม่เอามาชี้แจงให้เรา
ทราบซิ มันดันเดาว่าไปอย่างนั้น

ตามหลักธรรมชาติ ธาตุชั้นนี้เป็นเครื่องมือ คือร่างกายการแสดงออกทุกอย่าง
เป็นเครื่องมือของทั้งกิเลสและธรรม กิเลสเป็นเจ้าของ ธรรมเป็นเจ้าของ แต่กิเลสเป็น
เจ้าของอย่างสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปนี่ แสดงกิริยาออกมาดีชั่วเห็นได้อย่างชัดเจนว่าออกมา
จากใจ คือว่าถ้าใจมีกิเลสมันก็ออกกิริยาของกิเลสออกมา ดูด่าว่ากล่าวอะไร เคียดแค้น
ดีไม่ดีฆ่ากันแหลกไปเลย นี่คือกิเลสเป็นเจ้าของ นำเครื่องมือนี้มาใช้ กิริยาทำทางเป็น
กิริยาทำทางของกิเลสคือความโหดร้ายทั้งนั้น แล้วที่นี้ธรรมเป็นเจ้าของ เช่น พระพุทธ
เจ้า พระอรหันต์ ธรรมก็นำมาใช้ แต่ธรรมไม่มีเครื่องมือเป็นของตน เอาเครื่องมือคือ
ชั้นนี้ซึ่งเป็นสมบัติของกิเลสมาตั้งเดิม มาเป็นเครื่องมือของธรรม เพราะฉะนั้นกิริยาทำ
ทางการแสดงออกของธรรม จึงเหมือนกันกับกิริยาของกิเลสพาแสดงออก จากชั้นธอัน
เดียวกันนี้ มันต่างกัน

ที่นี้คำว่าพลัง กิเลสมันก็มีพลังของมัน พลังทำให้โกรธให้แค้นแสดงออกมาตาม
พลังแห่งความโกรธแค้นของตน เพราะฉะนั้นกิริยาของกิเลสเวลาแสดงออกไป จึงทำให้
โลกเดือดร้อนวุ่นวายและพินาศฉิบหายได้ แต่พลังของธรรมเป็นความเมตตาล้วน ๆ
เป็นน้ำดับไฟ กิริยาจะแสดงออกเหมือนกิเลสก็ตาม แต่พลังภายในเป็นพลังของธรรม
ออกมา จึงเป็นน้ำดับไฟ ด้วยเหตุนี้เองพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านจึงดูได้ดีได้
ธรรมดาเหมือนคนเรา เพราะเหตุผลที่ควรจะดูจะดีออกจากใจที่ท่านพิจารณาเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ควรดูท่านก็ดู ดูเพื่อดี ควรดีก็ดี ดีเพื่อส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้น ถ้าเราจะเทียบแล้ว มีด
เล่มนี้วางอยู่ที่นี่ เราเอามีดเล่มนี้ไปฟันหัวคนก็ได้ มีดเล่มนี้เป็นเครื่องมือของคนผู้จับมีด
ขึ้นฟัน จับไปฟันหัวคนก็ได้ จับไปฟันแดงโมออกมาก็ได้ มีดเล่มเดียว ที่นี้ชั้นธถ้า
กิเลสเอาไปใช้ก็ฟันหัวคน ถ้าธรรมเอาไปใช้ก็เป็นฟันแดงโม

มันเกิดมาจากโคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยเห็นพระอรหันต์ แล้วทำไมมันจึงไป
ให้คะแนนพระอรหันต์ ตัดคะแนนพระอรหันต์ มันเก่งกว่าพระอรหันต์มาจากไหน ไป
หาโคตรมันมาคนประเภทนี้นะ เอามาให้หลวงตาบัวดู หลวงตาอยากดูพวกอรหันต์ลม

ปาก อมขึ้นมาเป่าฟู่ ๆ เป่าทองคำทั้งแท่งให้เป็นขี้มันเป่าได้ยังไง ทองคำจะเป็นขี้ได้ไหม ไขขี้ไม่เป่ามันก็เป็นขี้อยู่แล้ว อย่างนั้นซิ เราไม่เคยเห็นพุดออกมามันผิดทั้งนั้นละ ดันเตา ถ้าเห็นประจักษ์ตัวเองแล้วไม่ว่าภายนอกภายในแล้วพุดได้ถูกต้อง ถ้าไม่เห็นก็พุดอย่างตันอย่างเตาไปอย่างนั้นเอง

พอฟุดอย่างนี้ก็ทำให้ย้อนเห็นในธรรมและอยู่ในบุพพสิกขาด้วย บุพพสิกขาแสดงออกมาเป็นกฎหมายของพระ วินัยของพระ แล้วมีธรรมเจือปนอยู่ในนั้นแฝงกันไป เวลาอธิบายภาคธรรมท่านก็อธิบายไป ภาควินัยของพระท่านก็อธิบายไป เราได้อ่านดูจึงไปเจอเอาที่ว่า พระอรหันต์นอนหลับไม่ฝัน ถ้านอนหลับยังฝันอยู่ไม่ใช่พระอรหันต์ นี่คนตาบอดทายพระอรหันต์ ชายขี้ตัวเอง จับได้ทันทีเลย ผู้ไปจดจารึกมาเป็นอย่างนี้เอง คนตาบอดไปจดจารึกมา จดจารึกมาแล้ว ผู้อ่านถ้าเป็นคนตาบอดด้วยกันก็บอดไปด้วยกัน เชื่อไปตาม ๆ กัน ถ้าเป็นคนตาดีอ่านบ๊ีบจับกุมของผู้จดจารึกมาได้ทันทีเลย ว่าพระอรหันต์นอนหลับแล้วไม่ฝัน เทอ

แล้วก็มีอีกอันหนึ่งในธรรมอีกว่า พระอรหันต์เมื่อสำเร็จพระอรหันต์แล้วต้องบวช แต่มีคำหนึ่งไม่ชัดว่า ต้องออกบวชหรือว่าต้องบวช คำว่าต้องบวชตีความหมายได้หลายทาง ถ้าไม่บวชต้องตายภายใน ๗ วัน แล้วพระอรหันต์ไม่ฝันยังไง การฝันนั้นเป็นเรื่องของสมมุติ ธาตุชั้นนี้เป็นสมมุติล้วน ๆ ทำไมสมมุติเขาจะเดินตามทางสมมุติเขาไม่ได้ คำว่าอรหันต์ไปบังคับสมมุติไม่ให้เกิดกิเลสพลกแพลงได้ยังไง นั่นฟังซิ ธาตุชั้นนี้เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งนั้น จิตที่บริสุทธิ์แล้วไม่ใช่สมมุติ อันนั้นไม่ได้มาฝัน กิริยาของชั้นนี้แสดงออก มันถึงฝันได้ทั้งคนดีคนมีกิเลสคนสิ้นกิเลสชั้นนี้แหละ จะเป็นอะไรไป

แล้วที่ว่าผู้สำเร็จเป็นอรหันต์แล้วต้องบวช ไม่บวชตายภายใน ๗ วัน อันนี้มีข้อแยกอันหนึ่งว่า ถ้าว่าออกบวช มันเป็นความหมายสำคัญนะ ต้องบวชคือว่าอยู่ยังไงก็บวชได้ คำว่าบวชแปลว่าเว้นสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อธรรม ธรรมตั้งแต่ต้นถึงขั้นอรหัตตธรรม ก็เรียกว่าธรรมไซ้ไหม อะไรที่ขัดต่อธรรมแล้วเว้น ๆ ท่านจะรู้ของท่านเองไม่ต้องมีใครไปบอก ใครจะฉลาดเกินพระอรหันต์ ฉลาดต่อแดนสมมุติทั้งหลาย ไม่ว่าสมมุติในชั้นนอกชั้นนี้ไป ท่านจะรอบทุกอย่าง ชั้นนี้ของท่านแสดงออกมาอย่างไร ท่านเป็นวิมุตติจิต ท่านจะรอบในชั้นนี้ของท่านอีกด้วย จะว่าไง นี่ต้องออกบวช แต่มันมีคำกลาง ๆ อยู่ ต้องบวช คำว่าต้องบวชนี้ ออกบวชคือต้องออกไปบวชเป็นอะไรก็แล้วแต่เถอะ เป็นเพศ เช่น แบบแม่ชีแม่ขาว ภิกษุณี อย่างนี้ ส่วนผู้ชายก็ออกบวชเป็นพระเป็นเณร หรือเป็นตาผ้าขาว อย่างนี้ก็เรียกว่าบวชได้ ถ้าอยู่เฉย ๆ ไม่บวชเหมือนคนธรรมดานี้เป็นไปไม่ได้ ท่านรู้ของท่านเอง

นั่นละการจดจารึก เราไม่ได้โอ้อวด ไม่ยกตนข่มท่านนะ อ่านไป ๆ มันจะจับกันตลอดไปเลย มันก็สื่อถึงผู้จดจารึก ๆ จนได้นั้นแหละ ผู้จดจารึกเป็นคนประเภทใดประเภทที่มีกิเลสหรือประเภทล้นกิเลส ถ้าประเภทล้นกิเลสอ่านมันก็รู้ทันที ประเภทที่มีกิเลสไปจดจารึกมาก็รู้ทันทีอีกเหมือนกัน เช่นอย่างนี้ เราไม่ต้องดันต้องเดา บอกตรง ๆ เลย เช่นว่า พระอรหันต์นอนหลับแล้วไม่ฝันอย่างนี้ บอกดีหน้าผากเจ้าของเลย ภูมิอะไร ใคร ๆ ก็รู้อยู่แล้วนี่ชั้นนี้เป็นสมมุติ กิริยาที่แสดงออกในชั้นนี้ ทำไมจะแสดงออกไม่ได้ในวงสมมุติของตน เพราะฉะนั้นพระอรหันต์จึงต้องฝันได้เช่นเดียวกับคนเราจะผิดกันอะไร ก็เรื่องของชั้นนี้ทำงาน ส่วนจิตวิมุตติอะไรจะไปแตะได้ละ นอกสมมุติไปแล้ว แต่มาดึงเข้าอยู่ในสมมุติ บังคับให้พระอรหันต์ไม่ฝัน เป็นไปไม่ได้ นี่ละอย่างนี้ชัดเจน

บวชอย่างนี้เป็นค้ำกลาง ๆ ดีความหมายไปไหนก็ได้ แต่พึงทราบเถิดว่า ลงถึงชั้นอรหันต์แล้วท่านจะรอบหมดในกิริยาของสมมุติทั้งในชั้นนี้ของท่าน นอกชั้นนี้ของท่าน คำว่าบวช ท่านจะเว้นในหลักธรรมชาติ เราคิดดูตั้งแต่พระโสดา อริยบุคคลขั้นแรก ชั้นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ อรหันต์เป็นอริยบุคคลขั้นสุดท้ายอด ชั้นต้นคือโสดาบัน พอสำเร็จโสดาบันแล้ว หิริโอตตปปะจะมาเองเกิดเอง ไม่ต้องสมาทานศีลก็เป็นศีลขึ้นมาแล้วโดยหลักธรรมชาติ นั่นเป็นอย่างนั้น หิริโอตตปปะ คือความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมทั้งหลายขึ้นมาเอง เพราะเห็นหลักฐานอันใหญ่โต กระแส โสตะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว จิตจะซาบซึ่งถึงบุญถึงบาปทันทีเลย แล้วก็หิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมทันทีเช่นเดียวกัน

เช่นอย่างท่านสมาทานศีล การจะให้ศีลมีหลายประเภท สมาทานวิริติ คือสมาทานจากพระ เอาพระมาเป็นสักขีพยาน ไม่ใช่ไปรับศีลจากพระนะ พุดตามหลักธรรมชาติแล้ว คือสมาทานจากพระ เอาพระเป็นพยานยืนยัน เจ้าของไม่เชื่อใจตัวเอง เอาพระมายืนยันว่า รักษาศีลนี้แล้วจะไม่ไปทำให้เป็นการทำลายศีล เพราะเอาพระเป็นพยานก็ต้องกลัวบาปคนเราใช้ใหม่ละ นี่ศีลก็เกิดขึ้นได้อย่างหนึ่ง เจตนาวิริติ เจตนางดเว้นในศีลชั้นนั้น ๆ ก็เป็นศีลขึ้นมาแล้ว ไม่ต้องสมาทานกับพระ เอาพระเป็นพยาน เอาเจตนาของเจ้าของเป็นพยานเลย สัมปัตตวิริติ เป็นศีลชั้นในปัจจุบัน เช่น ไปเจอสัตว์ที่ควรฆ่าไม่ฆ่าเสียในขณะนั้น เป็นศีลขึ้นมา เรียกว่า สัมปัตตวิริติ เรียกว่าเป็นศีลขึ้นมาซึ่ง ๆ หน้า ควรฆ่าไม่ฆ่า ควรลักไม่ลัก ควรอะไรในศีล ๕ ข้อนี้ท่านจะไม่ฝ่าฝืนในเวลานั้นนะ เป็นศีลขึ้นมาในขณะนั้น ๆ เรียกว่า สัมปัตตวิริติ

สมุทเททวิริติ เจตนารับศีลตั้งแต่นี้จนกระทั่งถึงวันตาย จะไม่ล่วงเกินศีลเหล่านี้ นี่ประการหนึ่ง แล้วสมุทเททวิริติของพระอริยบุคคล ตั้งแต่พระโสดาขึ้นไปแล้ว ศีลของ

ท่านจะมาพร้อมเลย จะสมาทานไม่สมาทานก็ตาม เป็นสมุทเจตวิริตีไปเลย หากว่าจำเป็นเป็นเป็นหัวหน้า เอาคนที่ยังไม่เข้าใจศีลเข้าใจธรรม เป็นผู้นำพาธิบดีก็สักแต่กิริยา ๆ ท่านไม่สงสัยว่าท่านมีศีลต่างพร้อยหรือขาดไป นำเขาว่าเฉย ๆ นี่ศีลมีได้หลายประเภท อย่างนี้ ส่วนสมุทเจตวิริตีของพระอรियบุคคล ตั้งแต่พระโสดาขึ้นไปนั้น เป็นศีลในหลักธรรมชาติ เกิดขึ้นจากหิริโอตตปปะทัณฑ์ ๆ

นี่ที่เขาว่า สำเร็จพระอรหันต์แล้วต้องบวช คำว่าบวชมันแยกไปได้ ว่าออกบวช ออกไม่ออกท่านก็รู้อของท่านเอง บวช แปลว่า เว้น อะไรที่ควรไม่ควรต่อธรรมของท่าน ท่านรู้อท่านเอง นี่มีในตำราณะ ต้องบวชภายใน ๗ วัน อันนี้ยกบุคคลออก ออกไปว่าต้องออกบวชภายใน ๗ วัน เช่น นางเขมา เป็นพระอรหันต์ขึ้นต่อพระพักตร์พระพุทธเจ้า สำเร็จพระอรหันต์ ก็เลยมาบรรยายถึงเรื่องนางเขมานี้ ในตำรามิ เอนางเขมาเป็นเหตุ แล้วก็บอก ผู้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วต้องบวชภายใน ๗ วัน ยังมีภายในวันนั้นวันนี้ อยู่ก็แสดงว่ามีการออกบวชอยู่ แน่มันก็เข้ากันอีก ถ้าไม่มีการว่าออกว่าอะไรนี้ หิริโอตตปปะทัณฑ์เอง เป็นหลักธรรมชาติ ท่านจะรู้จักท่าน บวชในตัวนั้นเสร็จ เข้าใจไหม ละ

ถ้าว่าต้องออกบวชภายใน ๗ วัน มันเหมือนว่าต้องให้ออกบวช ถ้าไม่ออกบวช แล้วตาย คำว่าพระอรหันต์ ทำไมจะเป็นเพศฆราวาสสังหารขันธ์ ๕ ให้ตายละ พระอรหันต์เป็นธรรมที่เลิศเลอ อันใดที่ควรแก้ดวงธรรมแห่งอรหันต์แล้ว ท่านผู้ทรงอรหัตธรรมนั้นจะรู้อเอง ปฏิบัติตัวไปด้วยความถูกต้องโดยไม่ต้องไปถามใครเลย

ออกบวชภายใน ๗ วันนี่อันหนึ่ง ต้องออกไปเสียก่อนภายใน ๗ วัน นอกนั้นจะทำอะไรก็ได้ พอ ๗ วันไปแล้วค่อยเว้น อันนี้เป็นลักษณะอย่างนั้นนะ ถ้าว่าบวชเท่านั้น พอ ถึง ๗ วัน ๘ วันไปอย่างนั้นมันยังงัยกัน ท่านจะรู้อของท่านเอง พอเหมาะพอสมรู้อเอง ๆ อันนี้ หิริโอตตปปะ คือความสะดุ้งกลัวต่อบาป รุ้อรู้อบาป พุดง่าย ๆ เชื่อบุญเชื่อบาปทันทีเลย พอสำเร็จขั้นโสดาบันขึ้นไปแล้วจะเป็นศีลในหลักธรรมชาติ ศีล ๕ ข้อเป็นหลักธรรมชาติเลย หิริโอตตปปะสมบูรณ์แบบทุกข้อในศีล ๕ ข้อ เป็นศีลในหลักธรรมชาติของพระโสดา คือ อริยบุคคลขั้นที่หนึ่ง

นี่ละที่มันไม่เห็นมันถึงไม่กลัวบาป ไม่อยากได้บุญได้กุศล คือพุดง่าย ๆ มันไม่ได้เชื่อทั้งบาปทั้งบุญเต็มสัดเต็มส่วน ความเชื่อ-เชื่อแต่ไม่เต็มสัดเต็มส่วน แต่พอสำเร็จพระโสดาแล้วเชื่อเต็มสัดเต็มส่วน เชื่อบาปก็เต็มสัดเต็มส่วน เชื่อบุญเต็มสัดเต็มส่วน หิริโอตตปปะความสะดุ้งกลัวต่อบาปมาทันที นี่เรียกว่า ศีลในหลักธรรมชาติของพระอรियบุคคลขั้นพระโสดาขึ้นไป

อะไรก็ตาม ที่เราเรียนที่ไหน ๆ ก็ตาม ถ้าไม่มีภาคปฏิบัติแล้วไม่ค่อยจะสมบูรณ์แหละ เรียนไปลูป ๆ คำ ๆ ไป สงสัยไป ๆ อย่างนั้น ท่านบอกไว้อย่างแก่น ๆ เลยทีเดียว เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เป็นแก่นเป็นแก่นของศาสนาเลย มันยังไม่ได้เชื่ออะไรนักหนา และไม่เชื่อ ฟังซินะ เชื่อบาป เชื่อบุญ นรก สวรรค์ เชื่อครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ได้เชื่อเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอหยั่งถึงธรรมชั้นที่ว่าโสดาบันปั๊บเชื่อไปหมดเลย ยังไม่เห็นก็เชื่อไปเลย เพราะฉะนั้นหิริโอตตปัปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมจึงมาเองเกิดเองเป็นเอง เชื่อบุญเชื่อบาปเต็มแล้วนั้น ถึงยังไม่ถึงขั้นสูงสุดก็ตาม ได้แล้ว โสตะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพาน คือความจริงล้วน ๆ เข้าถึงแล้ว ก็ต้องเชื่อความจริงไปตลอดเลย

จึงได้เคยพูดเสมอว่า ความจำกับความจริงต่างกันมากนะ ความจำ-จำได้ทำอะไรก็ยิ่งเคลือบแคลงสงสัยตลอดไปเลย อย่างท่านบอกว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เรียนไปจนกระทั่งถึงที่ว่านี่ตลอด สงสัยไปตลอดเลย ไม่มีอะไรเป็นตัวของตัวเองได้เลย ว่าบาป ว่าบุญ นรก สวรรค์ ว่าอะไรสงสัยอันนั้นไปหมด นิพพาน เปรตผี ประเภทต่าง ๆ สงสัยไปตาม ๆ กันหมด พอภาคปฏิบัติจับเข้าปั๊บ เข้าไปปั๊บมันยอมรับเลย คือมันเห็นจริง ๆ รู้จริง ๆ ทั้งบาปทั้งบุญ แล้วกระเทือนไปหมดถึงนรก สวรรค์ นิพพาน กระเทือนไปหมด มันเกี่ยวโยงกันไปหมด ยอมรับไปหมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ การปฏิบัติ รู้แล้ว ท่านจึงว่า คือมี สหุทธิโก รู้เองเห็นเองประจักษ์ ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน จึงเรียกว่า สหุทธิโก รู้เองแล้วหายสงสัย ๆ ในธรรมทุกชั้น จึงเรียกว่าสหุทธิโก

เราเรียนนี้เป็นความจำเฉย ๆ เรียนแบกคัมภีร์มาจากหลังโค้ง ก็เลสยังไม่ถลอก ปอกเปลือกสักตัวเดียวนะ ธรรมแก่นิดหนึ่งก็ไม่ค่อยปรากฏในจิต เรียนด้วยความจำเฉย ๆ แต่ภาคปฏิบัติได้ปรากฏขึ้นในใจแล้ว แบกไม่แบกก็ตาม คัมภีร์ในอยู่ในนี้แล้ว นั่น คัมภีร์ใน คัมภีร์นอก คัมภีร์นอก เช่น พระไตรปิฎก คัมภีร์ใน เช่น ธรรมที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทรงไว้โดยสมบูรณ์ในหลักธรรมชาติ นี้เรียกว่าคัมภีร์ใน ท่านเห็นคัมภีร์ในแล้วท่านจะไปสงสัยอะไรกับเงาข้างนอก คัมภีร์นอกโน้นละ ต่างกันอย่างนั้นนะ มันมีผิดมีเพี้ยนได้ สำหรับผู้จดจาริกนั้นเป็นสิ่งสำคัญ จดจาริกมาผิด ๆ พลาด ๆ ไปอย่างนั้นก็ มี ส่อภูมิของผู้ไปจดจาริกว่าเป็นคนประเภทใด ถ้าเป็นอรหัตบุคคลไปจดจาริกมานี้ไม่เคลื่อนคลาดนะ ถ้าเป็นคนสามัญเรานี้ก็เคลื่อนคลาดได้ ผิดพลาดได้

นี่เราพูดถึงเรื่องความผิดพลาด อย่าเข้าใจว่าจะถูกต้องทุกอย่าง ไม่ได้ถูกนะ ความผิดมีแทรกอยู่ตามกิเลส อยู่ในหัวใจของผู้จดจาริกจนได้นั้นแหละ ไม่มีเจตนา ก้าวผิดมันก็ผิดได้ อย่างเขาหลงทาง เขาไม่มีเจตนาจะหลงทาง แต่ก้าวไปผิดมันก็ผิดไป

เรื่อย ๆ เจตนาไม่เจตนาเป็นอะไร ก็ก้าวผิดไปแล้วก็ไปเรื่อยละซี เจตนาที่จะก้าวไปผิด ใครจะไปผิด ก็ไม่ตั้งใจจะไปทางผิด มันไม่มีเจตนาที่ผิดได้ อย่างคนเราทำบาปทำกรรม เจตนามีก็มี ไม่เจตนาที่มี แล้วไม่รู้เลยว่าบาปกรรมเป็นยังไงก็มีเยอะ ตะไปเลย อียากอะไร ๆ ฟาดมันไปเลย

วันนี้เทศน์เกี่ยวกับเรื่อง ปรียัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ มันเป็นขั้นเป็นตอนอย่างนั้น

หนังสืออะไรนั้น (หนังสือของ คณิน บุญสุวรรณ เคยเป็น ส.ส.ของชลบุรีหลายสมัย และเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ เขาเขียนเรื่องยุทธศาสตร์ทางเลือกของชาติ รวมหรือไม่รวมบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย) ไหนว่าไง อ่าน (ยุทธศาสตร์ทางเลือกของชาติตอน รวมหรือไม่รวมบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย คณินเขาเขียนแล้วก็เอาแจกจ่ายประมาณ ๓ หมื่นเล่ม ตั้งแต่เดือน พ.ค.,มิ.ย. ๓ เดือนแล้วเจ้าคะ เขาเห็นว่าชาติจะสิ้นเพราะการรวมบัญชี ที่นี้ดิฉันก็เห็นว่าเขามีความรู้ทางด้านรัฐธรรมนูญดี ก็เลยพามากราบ เพราะเขาอยากจะทำหลวงตานานแล้วเจ้าคะ เขาเอาครอบครัวมาด้วย (เจ้าคะ) แล้วพวกเราอ่านแต่โน้นนี่ เราก็อ่านย้อนหลังไปบ้างซี พวกที่จะทำลายชาติบ้านเมืองให้ล่มจมนั้น เขามีความรู้ทางธรรมนูญหรือเปล่าละ พวกนี้นะ หรือมีแต่พวกเราเต็มศาลา พวกนักธรรมนูญทั้งนั้นหรอเนี่ย

เรื่องความจริงก็เป็นอย่างนั้น ธรรมก็บอกแล้ว อะไรจะละเอียดลออยิ่งกว่าธรรมจะบัญญัติไว้ไม่บัญญัติไว้ จะประกาศออกมาไม่ประกาศออกมา ความจริงจะครอบคลุมหมดเลย ผิดถูกธรรมจะครอบคลุมหมด รู้ทันที ๆ ก็เป็นอย่างนั้น รวมบัญชีใคร ๆ ก็ทราบกันทั่วโลกแล้ว เราก็บอกธรรมก็บอกตรง ๆ คือภาษาธรรมต้องเป็นภาษาที่ตรง ภาษากิเลสอ้อมอ้อม ๆ เช่นอย่างว่าการรวมบัญชีนี้ เป็นอุบายวิธีการของกิเลสที่จะกลืนเงินในคลังหลวงออกไป ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งหมดสิ้นไม่มีอะไรเหลือ เมืองไทยกลายเป็นหมา ๖๒ ล้านตัวไป เพราะไม่มีสมบัติเป็นเครื่องประดับตัว เป็นเครื่องประดับตัว แล้วเขาบอกว่ารวมบัญชี ฟังซิเนาะ

คือรวมบัญชี ใครก็คิดไปได้แปลก ๆ ต่าง ๆ เป็นเรื่องที่เขาจะหลอกหลวงได้ว่ามันเถอะนะ ว่ารวมบัญชี รวมบัญชีก็ดีไม่รวมบัญชีก็ดี ก็เป็นเงินของชาติจะเป็นอะไรไป นั้นเห็นไหมละ คำว่ารวมบัญชีนี้มันเป็นทางเดินก้าวเข้าไปหาคลังหลวง ที่จะไปสังหารคลังหลวง พอคว่ำถูกมือแล้วเหยียบบัญชีนี้ มีก็บัญชีก็ตามเหยียบไปเลย เขาไม่สนใจบัญชีมีเงินหรือไม่มีเงินซี บัญชี ขอให้สมบัติในคลังหลวงได้คว่ำถูกมือเท่านั้นเหยียบไปเลยหลักใหญ่อยู่ตรงนั้น เพราะฉะนั้นว่ารวมบัญชีไม่รวมบัญชี จะโกยหรือไม่โกยอย่างนั้นถูก คำว่ารวมบัญชีก็คือโกยนั่นเอง ว่าอย่างนั้นถูกต้อง นี่ภาษาของธรรม

เพราะฉะนั้นเราถึงดึงออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า การรวมบัญชีเป็นคำอ่อนหวานนิมนวลหลอกลวงโลกต่างหาก หลักความจริงแล้วคำว่า การรวมบัญชี คือทางเดินเข้าไปเพื่อจะไปโกยเอาเงินในคลังหลวงออกไปถูกลงให้เหลือหมดเท่านั้นเอง นี่คือภาษาธรรม พูดอย่างตรงไปตรงมา เราจึงออกประกาศให้ทราบทันทีเลย การรวมบัญชีคือการโกยสมบัติของชาติคือคลังหลวงให้หมดไม่มีเหลือเลยนั่นแล ที่ว่าเราไม่เห็นด้วยในการรวมบัญชี ก็คือไม่เห็นด้วยในการไปโกยคลังหลวงเข้าใจใหม่ละ ก็มีเท่านั้นเอง

แล้วใครบ้างละมา ยังไม่เคยได้พบกับหลวงตาไม่ใช่เธอ (ไม่เคยครับ) พูดให้เสียงดัง ๆ ก็ได้ให้พวกนี้ได้ยินด้วย พวกนี้เขามีทุกคน ต้องพูดให้เขาฟังได้ยินด้วย (จริง ๆ แล้วที่กระผมได้ออกมาเคลื่อนไหวในการต่อต้านการรวมบัญชี ก็เป็นเพราะเหตุว่า ได้ทราบว่ารัฐบาลผู้มีอำนาจในชุดนี้ ได้ดำเนินการตั้งแต่นั้นในการที่จะทำให้ประเทศชาติบ้านเมืองของเรานั้น ต้องเสื่อมเสียอิสรภาพให้กับต่างชาติ เริ่มต้นด้วยการไปทำหนังสือสัญญา กับ IMF ในนั้นมีเงื่อนไขหลายข้อ เงื่อนไขข้อหนึ่งก็คือการขายรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นสมบัติของชาติเพื่อเอาเงินไปใช้หนี้ เงื่อนไขข้อที่สองก็คือ ให้มีการรวมบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งคำว่ารวมบัญชีนั้น คนส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจ แต่ความหมายก็เป็นครั้งแรกที่คนไทยเริ่มจะเข้าใจขึ้นว่า การที่หลวงตาท่านได้ออกมาเทศน์พูดถึงผลเสียหายของการรวมบัญชี หลายคนก็จึงทำการศึกษา แท้ที่จริงแล้วการรวมบัญชีธนาคารเป็นกลอุบายอย่างหนึ่งในการที่จะนำเอาเงินในท้องพระคลังหลวง ที่เรียกว่า เงินทุนสำรองพิเศษ ไปชำระหนี้ที่เกิดจากความเสียหายทั้งธนาคารชาติและของกระทรวงการคลังพร้อม ๆ กัน แต่ในที่สุดแล้วถ้ามีการรวมบัญชีจริง และนำเงินก้อนนี้ไปใช้จริง ๆ เงินก้อนนี้ซึ่งมีอยู่ ๒๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์นี้ จะหมดสิ้นไปเลย แล้วตรงนี้ก็คือหมายความว่า เราจะสูญเสียความเป็นชาติ เพราะว่าทุกวันนี้ที่ต่างชาติเขายอมรับว่าไทยยังเป็นไทยอยู่ ก็เพราะเขาเห็นเรามีเงินสำรองก้อนนี้เป็นพิเศษ ซึ่งเป็นเงินที่ใครมาแตะต้องไม่ได้ ด้วยเหตุนี้พอได้จังหวะที่เห็นว่าคนในรัฐบาลออกมาวิพากษ์วิจารณ์หลวงตา หว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์อะไรต่าง ๆ ผมก็เลยถือโอกาสทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ประการแรกก็คือว่า ต้องสร้างความชอบธรรมให้กับประชาชนทั่วทั้งประเทศได้ทราบ ถึงแม้ท่านเป็นพระแล้วท่านก็มีสิทธิ์ที่จะห่วงหาในความเป็นชาติเหมือนกัน เพราะท่านก็เป็นคนไทยเหมือนกัน ประการที่สองนั้น ท่านได้คิดโครงการผ้าป่าช่วยชาติขึ้นมา เหตุผลที่สำคัญก็คือป้องกันมิให้คลังหลวงของเรานั้นสูญสิ้นไป แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้นมา มันก็มีแนวโน้มที่ว่า เงินในท้องพระคลังหลวงจะหมดสิ้นไปด้วย ถึงแม้หลวงตาจะพยายามที่จะรวบรวมเงินบริจาคต่อไปสักอีกกี่หมื่นกี่แสนล้านก็ตาม ถ้ารัฐบาลได้ทำการรวมบัญชีนี้ ก็หมื่นกี่แสนล้านก็ต้องหมดไป ด้วยเหตุนี้การที่หลวงตามหาบัวพร้อมทั้ง

สาธุศิษย์ ออกมาเคลื่อนไหวในการต่อต้านการรวมบัญชีนี้ ถือว่าเป็นความชอบธรรม และเป็นสิ่งที่คนไทยทุกคนควรจะมี เนื่องจากทรัพย์สินกันนี้เป็นทรัพย์สินของคนไทย ทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นการที่ผู้มีอำนาจจะมาอ้างความจำเป็น บอกว่าจะเอาเงินไปใช้ หนีต่างชาติซึ่งเกิดจากความเสียหายของคนเพียงกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง แล้วคนเหล่านั้น ก็ยังลอยนวลอยู่ไม่ต้องมารับผิดชอบอะไรเลย แล้วการที่จะมาเอาทรัพย์สินของคนทั้ง ประเทศไปใช้หนี้เขาเหล่านั้น มันก็สมควรที่จะให้ประชาชนทั้งประเทศได้มีส่วนในการ ตัดสินใจด้วยว่า จะรวมหรือไม่รวม การรวมก็คือหมายความว่าเอาเงินในบัญชีทุน สำรองพิเศษ สามารถที่จะนำไปใช้ได้ โดยที่ในที่สุดแล้วเราจะไม่เหลืออะไรเลย เพราะ ฉะนั้นผมจึงถือว่าเป็นสิทธิ์ของคนไทยทุกคนที่จะแสดงความเห็นว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ เห็นด้วยกับการรวมบัญชี ซึ่งในที่นี้ท่านอาจารย์มหาบัวท่านก็เหมือนเป็นหลักชัย ในการ นำคนไทยทั้งประเทศ เราสมควรที่จะยึดมั่นที่จะรักษาเงินของท้องพระคลังหลวง ซึ่งตก ทอดมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษเอาไว้ให้ลูกหลานของเรา)

เอ้อ เอาละพอเข้าใจแล้ว สิ่งเหล่านี้เราได้อธิบายให้พี่น้องชาวไทยทราบหมด แล้วไม่ใช่เหรอ ที่อธิบายตะกั๊นนี้ะ เราได้อธิบายไว้หมดเรียบร้อยแล้วไม่มีข้อบกพร่อง เลย ไอ้ที่ว่าหลวงตาบัวมาอยู่อะไรกับการบ้านการเมือง การหมาของเขาด่างหากไม่ใช่ การบ้านการเมือง ถ้าเป็นการบ้านการเมืองต้องรู้จักบ้านเมือง อะไรจะลุ่มจมไม่ลุ่มจม หมามันไม่รู้กินเรื่อยไปเลย นี่ตอบก็ตอบกันอย่างนั้นละ นี่เราอธิบายไว้หมดแล้ว ผิด ไหม ธรรมครอบไว้หมด เราไม่ต้องไปเรียนกฎหมายเราพูดจริง ๆ นะ ธรรมะนี้ครอบ ไว้หมดแล้ว ดึงออกมาพูด ๆ หมด

แล้วอธิบายเหล่านี้เราชมเชยคุณว่าเป็นอันเดียวกันกับธรรมเข้าใจใหม่ ที่ธรรม อธิบายไปเรียบร้อยแล้วอธิบายอย่างนี้ทั้งนั้น ประกาศทั่วประเทศไทยให้ทราบมานาน ตั้งแต่ได้รับการคัดค้านต้านทาน ที่เราจะเอาเงินเข้าสู่คลังหลวง ไม่ยอมให้เข้าไป ชัดกัน ตรงนี้กับรัฐบาล เรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ รัฐบาลกับเราเหมือนกันว่าเขาตั้งเป็นข้าศึกกัน เราไม่เป็นข้าศึกกับใคร เราทำประโยชน์ให้โลกถ้วน ๆ ที่ออกมาช่วยโลกถ้วน ๆ อะไรที่มาขัดต่อประโยชน์ของโลกพร้อมกับความเสียหายที่ติดตามมาก็ปิดออก ๆ เป็น ธรรมตาของคนรักษาตัวใช้ใหม่ แล้วสิ่งเหล่านี้เราได้อธิบายให้ฟังหมดแล้ว พี่น้องทั้ง หลายไม่ควรสงสัย บอกว่าธรรมต้องเป็นธรรม

เราพูดจริง ๆ ที่เรานำพี่น้องทั้งหลายเราเปิดออกจากหัวใจเราออกมานานะ พิจารณาไตร่ตรองทุกอย่างโดยอรรถโดยธรรมแล้วฟัง ๆ ตามนั้นเลย เราไม่ไปหาใคร มาเป็นข้อปรึกษาปรารภว่าอันนั้นถูกหรือผิด ไม่ต้อง พิจารณาแล้วฟังเลย ๆ เพราะ ฉะนั้นอันใดที่จะมาขัดข้องในด้านธรรมะที่เดินไปแล้วด้วยความถูกต้องนี้ จะปิดกันทันที

ๆ เช่นอย่างที่โต้ตอบกันทุกสิ่งทุกอย่าง ก็คือเข้ามาขวางในธรรมที่เป็นความถูกต้องสงบ
ร่มเย็นและความมั่นคงของบ้านเมือง มันจะมาทำลายอันนี้นั่นเอง เราถึงปัดออก ๆ นี้
ละที่ว่าคัดค้าน

ไอ้เรื่องคู่ต่อสู้มันก็เป็นธรรมดา นักมวยขึ้นต่อยกันเราต่อยหมัดนี้ เขาก็สวนมา
หมัดนั้นเป็นธรรมดา ทีนี้เราปฏิบัติรักษาชาติบ้านเมืองของเราเขาก็ต่อยมา หลวงตาบัว
ไปยุ่งกับการบ้านเมืองอะไร เขาก็ว่า นี่ก็เรียกว่าหมัดเขาต่อยมา ทีนี้เราหลบหมัดก็ว่า
มันไม่ได้การบ้านการเมือง การหมาดต่างหากเราว่าง มันก็แก้กันตรงนั้นเข้าใจไหม ถ้า
เป็นการเมืองไม่ยุ่งกัน การเมืองไม่รู้ประเทศชาติบ้านเมืองใครจะรู้ นักการเมืองเท่านั้น
เป็นผู้นำของชาติตลอดมา นี่มันนักอะไร เกิดความเดือดร้อนจนกระทั่งถึงบ้านเมืองไทย
ของเราทั้งประเทศนี้จะล่มจมเพราะอันนี้ ทำไมจะไม่ให้คัดค้านต้านทานกัน เจ้าของ
สมบัติมีนี่ คนทั้งประเทศเป็นเจ้าของสมบัติ ธรรมครอบหมด

แล้วเราเป็นหัวหน้าแห่งธรรมเสียด้วย เป็นผู้นำประเทศชาติคราวนี้ นำเพื่อจะ
เอาเงินจากพี่น้องชาวไทยเข้าหนุนประเทศไทยของเรา แล้วมากัดกัน นอกจากนั้นจะเข้า
มาทำลายต่อหน้าต่อตาเรานี่ คนทั้งประเทศหาเงินมาแทบเป็นแทบตาย คนสองสาม
คนจะมากลืนต่อหน้าต่อตานี้ หลวงตาบัวทนไม่ได้ ฟาดปากเลยทันที อย่ายุ่งซิ เรียก
ว่าพูดอ่อน ๆ แต่ฝ่ามือฟาดปากแล้ว แล้วค่อยมาพูดทีหลัง อย่ายุ่ง เราทำทุกอย่างเรา
ไม่ได้สงสัยในธรรมว่าจะพาพี่น้องทั้งหลายให้ล่มจมนี้ เราไม่มีในหัวใจเรา พิจารณาไป
มันก็ไม่มี ที่ทางเดินของธรรมพาก้าวเดินอยู่เวลานี้ เราไม่มีเราบอกตรง ๆ เลย เพราะ
ฉะนั้น เอา ให้ฟังเสียงธรรมก็แล้วกัน นี่ประการหนึ่ง จากนั้นก็ย้อนเข้ามาหา เอ้า ให้ฟัง
เสียงหัวหน้านะ หัวหน้าก็คือนำธรรมออกมาแล้ว ๆ ตรงแนว ๆ

เราจึงไม่ปรึกษาหารือกับใครเลย เป็นเรื่องของธรรมเองล้วน ๆ ที่เรานำ
ประเทศไทยคราวนี้ เราจะไม่ปรึกษาปรารภข้าราชการงานเมืองผู้ใหญ่ผู้น้อยที่ไหน
เราไม่ไปปรึกษาเลย เราเอาธรรมออกก้าวเดิน ๆ ให้พิจารณาตามนี้ ๆ ให้เดินตาม
นี้ ๆ เราก็อธิบายไปเรื่อย นี่คือแถวของธรรม เราไม่ปรึกษาใครจริง ๆ เราพิจารณา
ในหัวใจของเราพอแล้ว เมื่อหัวใจของเรากับธรรมเป็นอันเดียวกันพุ่ง ๆ ตรงไหน
เรียกว่าเบิกออก ๆ ถ้าไปตามนี้แล้วปลอดภัย ๆ

เพราะฉะนั้นเราถึงซัดไปเลยว่าต้องเด็ด บอกอย่างนี้เลยนะ สรุปความลงแล้ว
ต้องเด็ด ไม่เด็ดแล้วจม ถ้าเด็ดแล้วรอด มีสองอย่างเอาไปพิจารณานะ นี่เป็นอุบายแล้ว
ใช้ใหม่ละ คือเด็ดให้เด็ดตามธรรม ฟังเสียงธรรม ฟังเสียงหัวหน้า ถ้าเอนเอียงคน
นั้นจะเอา คนนั้นไม่เอา จม น้จมแน่ ๆ ไม่สงสัย เข้าใจไม่ใช่เหอ เวลาขึ้นเวทีเป็น

อย่างนั้นนะ คึกคักเลยทันที พอลงจากเวทีแล้วก็เป็นคนธรรมดา เหมือนนักมวยเขาพอขึ้นเวทีแล้วพัดกันปังปัง ๆ พอลงมาจากเวทีแล้วก็เป็นคนธรรมดา อันนี้ก็เหมือนกัน

พี่น้องชาวไทยเราให้ฟังเสียง บอกแล้วนะ ถ้าพลาดนี้ไม่ได้นะ บอกตรง ๆ แล้วเราก็มีแต่ว่ากรรมของสัตว์เท่านั้นนะ เราได้สอนทุกแง่ทุกมุมแล้วด้วยการทุ่มเทกำลังความสามารถในอรรถในธรรมทั้งหลาย เราทุ่มออกมาเพื่อพี่น้องชาวไทย เราบอกเป็น ๒ ครั้งนี้แล้ว เราบอกแล้วนะ ครั้งหนึ่งพัดกับกิเลสตามเรื่องอรรถเรื่องธรรม กิเลสขาดสะบั้นลงไป นี่เห็นผลขึ้นมาแล้ว อันนี้เราก็เอาธรรมอันนี้มายกพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย เรา เอาให้เต็มเหนี่ยวนะ ถ้าหากว่าผิดพลาดจากนี้แล้วกรรมของสัตว์นะ เราก็ว่าอย่างนั้น เราเป็นแต่ผู้แนะนำสั่งสอน ที่จะให้ไปทำหน้าที่การงานเหมือนประชาชน ไม่ใช่เรื่องของพระ เรื่องของพระเป็นแต่ให้อุบายแนะนำสั่งสอน อันใดที่ผิดที่ถูก บอกว่าผิดบอก ว่าถูกโดยลำดับ เดินตามนั้นเท่านั้นเอง ส่วนหน้าที่การงานอะไรที่จะเป็นไปเพื่อชาติบ้านเมือง เป็นเรื่องของประชาชน มอบให้เป็นเรื่องของประชาชนไป เราก็มีเท่านั้น ต้องเอาให้จริงไม่จริงไม่ได้นะ บอกแล้ว

มันจะไปเซ็นสัญญามาก็ همینก็แสน ยกโคตรยกแซมมาเซ็นก็ตาม คนไทยเราทุกคนมีโคตรมีแซมด้วยกัน ยกโคตรแซมฟาดกันเลยเข้าใจไหม เขามีโคตรมีแซม เราก็มีโคตรมีแซม มันต้องอย่างนั้นจึงเรียกว่าลูกศิษย์มีครู เขายกโคตรยกแซมมาเราไม่มีโคตรมีแซมเกิดมาจากใคร มันเกิดมาจากโคตรจากแซม เมื่อต่างคนต่างมีโคตรมีแซมพัดกันเลย เข้าใจ พุดเวลาเล่นก็เล่น เวลาจริงก็จริง แต่ธรรมแทรกอยู่ในนั้นนะ ไม่ได้พุดแบบโลก ๆ ถึงจะเป็นกิริยาของโลกก็ตามธรรมจะแทรกตลอดไปเลย

จะไปเซ็นอะไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้เป็นภัยของชาติ ชาติจะยอมรับไม่ได้เท่านั้นพอ ยกทัพใส่กันเลย จะไปเซ็นไหนเอาอะไรมาอ้างก็ตาม อ้างเพื่อจะเอาชาติให้ล่มจมนี้ ไม่มีใครจะยอมรับ ชาตินี้ไม่ใช่ชาติล่มจม ชาติบำรุงรักษากันทั้งนั้น มีความรับผิดชอบ มีสิทธิเต็มเนื้อเต็มตัวด้วยกันทุกคนในคนไทย ๖๒ ล้านคน มีสิทธิเป็นเจ้าของด้วยกันในสมบัติเหล่านี้ เช่น คลังหลวงเป็นต้น เราต้องเข้มงวดกวดขัน มีการรักษา มีการต่อต้านกัน ไม่งั้นไม่ได้จะจมแน่ ๆ ละ เอามาเป็นประมาธอะไร

เข็มเล่มหนึ่งแทงเข้าไปในเท้าของเรา นี่ เพียงเล่มเดียวเท่านั้น ถ้าไม่รีบถอนออกหรือไม่รีบกันไว้แล้ว เเท้าเสียเน่าเฟะแล้วคนตายได้นะ อันนี้ข้าศึกไม่ต้องมาก ละ เช่นอย่างนิวเคลียร์ลูกเดียวนี้หมดเมืองไทยเราใช้ไหมละ เราต้องต้านทานประกาศล้นไปเสีย นิวเคลียร์นั้นเอามาใช้เพื่อพิฆาตก็ยิ่งได้ เราใช้เพื่อเป็นความสงบสุขของบ้านเมืองจากนิวเคลียร์นี้มันไม่ได้หรือ ปัญญา มีแต่จะทำลายอย่างเดียวหรือ จะทำให้เป็นความสงบสุขร่มเย็นแก่บ้านเมืองไม่ได้หรือ ก็ต้องแก้กันอย่างนั้น

ใช้ไหมล่ะ นิวเคลียร์นิวตรอนอะไรมันก็มีทั้งโทษ และก็มีทั้งคุณ แก้วมาเป็นคุณทำไมไม่ได้ ใครจะฉลาดยิ่งกว่ามนุษย์เรา ฉลาดแต่จะทำลายอย่างเดียวใช้ไม่ได้

(อยากทราบหลวงตาว่า จริง ๆ แล้วที่รัฐบาลจะมา) โอ๊ย เราไม่อยากวินิจฉัยให้มากนัก คือมันดูหมดแล้วว่าตรง ๆ อย่างนี้เลยนะ ก็มันรู้มาหมดทุกแง่ทุกมุมแล้ว เราจะไปฟังแต่แง่ผิด ๆ อันนั้นหลักใหญ่มันรู้หมดแล้วนี่ พูดอย่างนี้ละ เข้าใจไหม แก้วไหน ๆ เราปิดหัวมันออกไปเลย อย่ามายุ่งนะพวกเปรตพวกผีว้างนั้น เมืองไทยเราเปรตผีก็มีแต่ก่อน ในวงราชการงานเมืองต่าง ๆ มันก็มีกินเล็กกินน้อยกินไปกินมาไม่มากนัก บ้านเมืองของเราเหมือนไม่มีหุมีตา หุหนวกตาบอด ด้วยความสงบร่มเย็นเรื่อย ๆ ไป ประหนึ่งว่าไม่รู้ ความจริงมันรู้เต็มเหนี่ยว ทีนี้เวลามันจะยกเอาหมดทั้งประเทศไทยไปจมน้ำ โอ้ นี่มันคนไทยนะไม่ใช่หมาไทยนะ ขึ้นทันทีชี้ใช้ไหม นี่ละเวลามันจะรับกัน นี่มันคนไทยนะไม่ใช่หมาไทยนะ มันก็รับกันทันที ถ้าจะมาเอาจริง ๆ ก็จะมาเอาใหญ่ละ

(เมื่อวานก็ไปยื่นหนังสือแล้วเจ้าคะ เขาเรียกเลขาธิการสมาชิกรัฐสภา เพื่อจะให้ประธานสมาชิกรัฐสภา ว่าที่นายก) เออ มีอะไรก็ว่ากันไป อย่างนี้หลวงตาไม่ค่อยอยากฟังละ เรื่องของเราเราบอกแล้ว เรื่องของเราเป็นเรื่องของเรา เรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องเหล่านั้น (เรื่องของประชาชนผู้รักชาติเจ้าคะ) รักชาติก็รักกันไป อย่ามายุ่งให้เรารักชาติเราจนอกจะแตกก็เพราะรักประชาชนสัตว์โลกเข้าใจหรือเปล่า ยังจะมาขอให้เราไปรักชาติอีก เตี้ยตีปากจะว่าไม่บอกนะ

อ้อ ทางพี่น้องชาวอุดรฯ เราหลวงตาขอชมเชยอย่างสุดหัวใจนะ(สาธุ) คราวนี้เป็นคราวที่หลวงตาประกาศสันมาได้ประมาณเดือนหนึ่ง แล้วจวน ๆ เข้ามายังประกาศหนักเข้า ๆ ว่าพี่น้องชาวอุดรฯ เราเอาให้เต็มเหนี่ยวนะคราวนี้ หลวงตาบวเป็นชาวอุดรฯ เรานำพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ย้อนเข้ามายกฐานะของอุดรฯ ซึ่งเป็นเมืองเกิดหลวงตาบวซึ่งเป็นผู้นำ คราวนี้ต้องเอาให้เต็มเหนี่ยวเลย นี่ก็ได้เต็มเหนี่ยวแล้ว ทองคำทั้งหมดเมื่อวันงานทุ่งศรีเมืองได้ ๑๖ กิโลกว่า ส่วนดอลลาร์ได้ ๙,๖๔๗ แล้วเงินบาทได้ ๖,๔๔๘,๙๔๗ เราจึงว่าเป็นที่พอใจ

หลวงตาบวอยากว่า ที่แรกจะไปในงานทุ่งศรีเมืองนี้ตามทีประกาศไว้หน้า หน้าหนึ่งจะไปด้อม ๆ ดู ถ้าไม่เป็นท่าแล้วจะกลับหลัง หน้าที่สองหันหลังที่จะแผ่นอยู่แล้วพอก้าวเข้าไปเห็นแต่ทองคกงทองคำ ดอลลาร์เต็มทุ่งศรีเมือง ทีนี้เราเลยอยากได้ ๑๐ หน้า ดูทางนี้หมดเลย แต่ก่อนมีสองหน้า หน้าหนึ่งจะไปดู หน้าหนึ่งจะแผ่น คราวนี้อยากได้ ๑๐ หน้าดูหมดเลย เอาละสมภูมิ สมความตั้งใจพี่น้องชาวอุดรฯ และสมเหตุ

สมผลกับหลวงตาบัวซึ่งเป็นผู้นำของพี่น้องชาวไทย แล้วมานำชาวอุดรฯ เรา ก็สมศักดิ์ศรีตั้งงามทุกอย่าง จึงขอขอบคุณและอนุโมทนาทั่วหน้ากันนะ(สาธุ)

วันนี้ถวายหลวงตา ๑ กิโลคะ ขอให้หลวงตาอายุยืน ๆ เป็นร้อยปีเจ้าคะ ก็อยู่จนกระทั่งถึงวันตาย ไม่ถึงวันตายเราไม่ตาย มันต้องเด็ดต่อเด็ดใส่กันซี่ ทางนั้นก็อยากให้เราอยู่นาน ๆ เราก็จะอยู่ถึงวันตายเลย (เงินปอนด์ด้วยเจ้าคะ) เอ้อ เงินปอนด์ก็ได้ทองคำก็ตั้ง ๑ กิโล วันนี้ตั้งเค้าแล้ว ๑ กิโลไม่ใช่เล่นนะ ได้มาเรื่อย ๆ อย่างนี้ เอ้า พี่น้องทั้งหลายเอารวมกัน นี้อาจารย์.. ดังที่สอนนี่นะให้ฟังเสียงหัวหน้า ให้เข้มแข็งนะ ทางเดินมีเท่านั้น พลาดไปไม่ได้นะ ทางเดินของเรานี้ให้ฟังเสียงธรรม เสียงหัวหน้าตรงไปเลย อ่อนหรือแข็งให้เดินตามนั้นเลย คำว่าอ่อนเราไม่อยากฟัง คำว่าแข็งแกร่งใช้ได้ เอาให้เต็มเหนี่ยวทุกคน อย่างอนใจนะ อย่าคุ่นกับโจรกับมาร อย่าคุ่นกับมหาภัย อย่าเกรงใจมหาภัย นี่คือตัวภัยแล้ว ทราบกันทั่วประเทศไทยเราแล้วเวลานี้ อันนี้จับไว้ให้ตีมันเป็นเนื้อร้ายแล้ว เรียกว่าเนื้อร้ายแล้วต้องตัดออกเท่านั้น เอาไว้ไม่ได้

หัวใจเราพูดจริง ๆ นะ หัวใจเราอยู่คลังหลวง คืออยู่ทองคำเป็นอันดับหนึ่ง ดอลลาร์อันดับสอง เงินไทยนี่เพื่อชาติไทยของเราล้วน ๆ นี้ยังกลายเป็นอันดับสามไปนะ หัวใจของชาติเราจริง ๆ ก็คือทองคำ ดอลลาร์ ที่จะหมุนอยู่ภายในเพื่อกระจายให้ชาติไทยของเรามีความแน่นหนามั่นคงชุ่มเย็น เป็นที่ตายใจของชาวโลกได้อยู่จุดนี้ เราคิดหมดบอกแล้วนี่นะ ส่วนเงินไทยของเราที่จะหมุนเวียนนี้ เราพออยู่พอกินพอเป็นพอไป จัมน้ำปลาก็ไม่เป็นไร ขอให้หลักใหญ่ของเราคงเส้นคงวา เราเอาเท่านั้น เพราะฉะนั้นเงินหมุนเวียนเหล่านี้เราจะไม่ค่อยพูดถึง จะหมุนตัวเข้าไปหาแต่พวกดอลลาร์ทองคำ เพื่อเข้าสู่คลังหลวงของเรา

ส่วนเงินหมุนเวียนคือเงินสดนี้เราประกาศแต่ต้นแล้ว เราจะไม่เอาเข้าคลังหลวง เงินนี้เราจะเอาออกให้เป็นเงินหมุนเวียน ทีนี้เวลามันไม่สมเจตนาของเราคิดเบื้องต้นคือเงินนี้เราคิดว่า จะเอาเงินเป็นก้อน ๆ จังหวัดไหน ๆ ทั่วประเทศไทยของเรามีความจำเป็นมากน้อยเพียงไร เราจะยกเงินก้อนนี้ไปมอบให้จังหวัดนั้น ๆ แต่เวลามอบไปแล้ว ผู้มารับมอบเป็นคนประเภทใด นี่เราไม่แน่ใจ เขาประกาศตนเขาว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ เอาไปแล้วเขาเอาไปถลุงก็ได้ ก็เราไม่ได้ติดตามดู เพราะฉะนั้นเราถึงพักเงินก้อนนี้เอาไว้

ส่วนที่กำหนดตายตัวแล้ว ๘๐๐ ล้านนี้ เราจะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด เวลานี้ยังเหลืออีก ๕๑ ล้านนั้น เราไว้เพื่อความจำเป็นที่ชาติไทยของเรามีความจำเป็นอะไรเราจะออก ถ้าไม่จำเป็นเราจะไม่ออก เรายังจะหมุนเข้าอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเงินที่ว่าหมุนเพื่อชาติไทยของเราเป็นเงินหมุนเวียนนี้ จึงไม่มีข้อหนักแน่นมากกว่าหัว

ใจของชาติเรา คือ ทองคำและดอลลาร์ เราจึง อะอะก็ทองคำ ๆ เราเอานี้เป็นจุดใหญ่
ขอให้อันนี้เป็นหลักใหญ่ มีเป็นเครื่องประกันชาติไทยเราไว้เป็นที่พอใจ ที่นี้จะให้พระนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com